

ת"פ 48191/12/13 - מדינת ישראל נגד ר' ק'

בית משפט השלום ברחובות

24 דצמבר 2014

ת"פ 48191-12-13 מדינת ישראל נ' ק'

בפני כב' השופט מנחם מזרחי
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
ר' ק'

נוכחים:

באת כוח המאשימה עו"ד נועה חסיד באת כוח הנאשם עו"ד שרית מרום

אין הופעה לנאשם

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות של תקיפה סתם של בת זוג, ומעבירת האיומים ולהרשיע אותו בעבירה של היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ואלו נימוקי:

כתב האישום מייחס לנאשם 3 עבירות: איומים, היזק לרכוש ותקיפת בת זוג, ונטען, כי ביום 23.7.13, על רקע ויכוח בינו לבין המתלוננת, כמפורט בעובדות, נטל את מכשיר הטלפון הסלולרי שלה, השליכו לכביש, המכשיר התנפץ, בהמשך דחף את המתלוננת, ואיים על חייה שירצח אותה.

ראשית, בכל הקשור לעבירת התקיפה, כנטען בסעיף 6 לכתב האישום, שהנאשם ביום האירוע דחף את המתלוננת וגרם

לנפילתה, המתלוננת לא העידה בבית המשפט, ביחס לפרט זה, לא בחקירה ראשית, לא בחקירה נגדית, ובית המשפט לא יסלים את החסר תוך שימוש בהודעותיה אשר הוגשו, מטעם הסנגוריה, כסתירה למהימנותה.

אכן, רשאי בית משפט להיבנות גם מתוך הודעות חוץ אשר הוגשו, שכן כאשר מוגשת ראיה, היא מאבדת את זהות מגישה, באופן שבית המשפט יכול להרשיע, גם בהסתמך על ראית הגנה.

ראו בעניין זה ע"פ 4004/93 - יעקובוביץ. ואולם, במסגרת תיק זה, לא מצאתי לעשות כן, משום שעדותה של המתלוננת לא עברה מסננת של חקירה נגדית בעניין זה.

שמעתי את המתלוננת בעדותה, וכן את עדותו של הנאשם, ולמדתי כי בין השניים שוררת ושררה, מערכת יחסים עכורה, שמחייבת את בית המשפט בזהירות יתרה כאשר הוא מתבסס על עדותה של המתלוננת, ולפיכך מצאתי כי ראוי להסתמך על עדותה, בכל מקום שבו יש חיזוק חיצוני, בראיות קבילות, לפרט כזה או אחר.

המתלוננת העידה ותיארה את האירוע בעמ' 8 החל מש' 26 לפרוטוקול. היא עשתה כן, בצורה מובנית, מפורטת, וכאשר בוחנים את כלל הראיות, נראה כי מסרה אמת במובן זה, שוב, בהסתייגות שלפיה יש לקבל את עדותה בזהירות מיוחדת.

בכל הקשור לעבירה של היזק לרכוש במזיד, כלומר, נטילת המכשיר הסלולרי, הטחתו לרצפה, והנזק שנגרם לו, הרי שיש ראיות חיזוק למכביר:

תחילה, העובדה כי המתלוננת נזקקה להתקשר למשטרה, באמצעות מכשיר טלפון אחר, כלומר, המכשיר לא היה ברשותה, שכן היה מנופץ.

ת/8, הינו הסרטון, שאותה הסריטה, שם ניתן לשמוע לקראת סופו, אימרה ברורה של המתלוננת, בזמן אמת, "תביא לי את זה", ומיד לאחר מכן פסקה ההקלטה. עניין זה לא מופיע בתמליל ת/9, אולם ניתן לשמוע אותו בבירור. לא סביר בעיני, שהמתלוננת תביים קטע, כטענתו של הנאשם, שבמסגרתו תאמר את הדברים, ומיד לאחר מכן יתנפץ המכשיר אל הרצפה.

מעבר לכך, העובדה כי הטלפון עצמו מנופץ - ת/6 - כל אלה תומכים ומחזקים את עדותה בכל הקשור לשבירת הטלפון.

פרט נוסף שמוביל אותי למסקנה כי יש לנקוט בזהירות בכל הקשור לעדותה של המתלוננת, הוא עיון בהודעותיה במשטרה, נ/2 - נ/4. עיון בנ/2 מלמד כי עיקר הסיפור, מובא בעמ' 1 ש' 12-20, אולם עניין התקיפה מגיע רק בעמ' השני, במענה לשאלות, ובצורה כללית "היום רק דחיפות", ש' 18, מבלי למסור פירוט נוסף.

הפירוט בעניין התקיפה מגיע בנ/4, ולפתע נמסר כי הייתה דחיפה אשר גרמה לה ליפול ארצה (ש' 7).

כלומר, לפני מתלוננת אשר מסרה גרסה מתפתחת בפרט כזה או אחר, ולפיכך, שוב יש לקבל את עדותה בזהירות הנדרשת.

בכל הקשור לעבירת האיומים, אף היא אינה מתועדת בת/8, ונטען כי נאמרה לאחר הטחת הטלפון לרצפה. עניין זה שוב מגיע בנ/3 בש' 6 בלבד, לא בצורה סדורה כאשר היא מספרת את האירוע, מכל מקום, המתלוננת ייחסה את האיום, לאחר ניפוץ המכשיר, באופן שלא יתועד בת/8. אני מוכן לקבל את דבריו של הנאשם בעניין זה, כי לא איום על המתלוננת, נוכח לקח מן העבר, למרות שאישר כי יצא מן הרכב "בעצבים" ואמר לה, בין השאר, כי הוא מייחל למותה (כמתועד בת/9).

אני מקבל את גרסתו של הנאשם, שלפיה הטלפון הסלולרי של המתלוננת עף מידה. לא סביר שהטלפון עף, וארע לו הנזק המתואר, עניין זה אינו מתיישב עם העובדה כי לדבריו "הטלפון היה מפוזר על הרצפה" (ש' 19 עמ' 19 לפרוטוקול), ואינו מתיישב עם המתואר בת/8, המדבר בעד עצמו.

המתלוננת לא תבקש מהנאשם להחזיר לה את הטלפון, נוכח הטענה כי הטלפון עף מידה.

אבהיר, כי אני אומר שהמתלוננת מסרה דברים שאינם אמת, אלא שהיא העידה באופן כזה, שפרטים מסוימים נותרו בלי מחוזקים בראיה חיצונית, וזאת נוכח היחסים העכורים הקיימים בין השניים, ונוכח הכחשתו של הנאשם.

אני מקבל את גרסתו של הנאשם, בכל הקשור להטחת הטלפון הסלולרי על הרצפה, שכן היא בלתי סבירה ואינה מתיישבת עם חומר הראיות שהוצג לפני.

לאור כל האמור, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של היזק לרכוש במזיד - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ניתנה והודעה היום ב' טבת תשע"ה, 24/12/2014 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

מר דין

הנאשם הורשע, לאחר הליך שבו נשמעו ראיות, בעבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

לפי הכרעת הדין, ביום 23.7.13, במהלך אירוע בינו לבין המתלוננת, גרושתו, נטל את מכשיר הטלפון הסלולרי שלה, וניפץ אותו אל הרצפה.

אני סבור, כי מתחם הענישה הולם לעבירה זו נע בין מאסר מותנה ל- 6 חודשי מאסר בפועל.

אין להקל ראש בעובדות בהן הורשע הנאשם, בנסיבות אשר הובילו לעבירה, ובחובתו של בית המשפט להגן על שלומן של נשים, במקרה זה, המותקפות על ידי בני זוגן, למרות שכאן הורשע הנאשם בעבירה כלפי רכושה של בת הזוג, אך אין לתלוש את האירוע מן ההקשר המתואר בכתב האישום, הרקע הסדרי ראייה של הילדים ומימושם.

לחובת הנאשם עבר פלילי הכולל 5 הרשעות קודמות, כאשר שתי ההרשעות האחרונות, רלבנטיות והן דנות בתקיפתה של אותה מתלוננת. יש להביא עבר פלילי זה לחובתו.

מנגד, יש להביא לזכותו את העובדה כי לא מדובר בעבירה מתוכננת מראש, אלא אירוע מתגלגל, שהתבצע, כפי הנראה, בחמת זעם, מבלי מחשבה עד תום, ונוכח העובדה כי המתלוננת ביקשה לצלמו, ואת רכבו.

הנאשם לא הורשע בעבירת אלימות חמורה כלפי המתלוננת, וזוכה מעבירת האיומים.

עוד שמעתי, כי מאז האירוע, למרות היחסים העכורים, סיפרה המתלוננת, כי מצב הדברים נרגע יחסית.

הנאשם פתח חיים חדשים, עלה על דרך חדשה, שמעתי כי הוא מצפה לילד חדש.

חלף זמן מאז קרות האירועים - יולי 2013.

הבאתי בחשבון את העובדה כי הנאשם לא הודה, לא הביע חרטה, אולם יש לזכור כי הוא זוכה מן העבירות החמורות שבכתב האישום.

הצדדים נחלקו ביניהם בכל הקשור למאסר מותנה, שלטענת המאשימה הינו חב הפעלה, ואילו לטענת ב"כ הנאשם אינו בר הפעלה במקרה זה.

במה דברים אמורים:

במסגרת ת.פ. 1934/08 של בית משפט שלום ברחובות גזר כב' השופט ירון לוי על הנאשם, בין השאר, 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים והתנאי "שלא יעבור את העבירה בה הורשע, עבירת איומים, או אלימות מכל סוג שהוא...".

מאסר על תנאי זה, הוארך במסגרת ת.פ. 19637-05-11 על ידי כב' השופטת לבנה צבר ל-12 חודשים נוספים.

העבירה שבה הורשע עתה נעברה בתוך תקופת התנאי (23.7.13).

השאלה העומדת לדיון, האם התנהגותו של הנאשם, שבמסגרתה ניפץ את מכשיר הטלפון הסלולרי של המתלוננת, וגרם לו נזק, בנסיבות המפורטות, נכנסת לגדר התנאי "אלימות מכל סוג שהוא".

אכן, בית המשפט העליון קבע, לא אחת, כי אין לבחון את שאלת תחולתו של עונש מותנה, בכלים פורמליים, תוך השוואת יסודות העבירה, בצורה דווקנית, אלא יש לבצע הפעלה תכליתית של התנאי, נוכח היסוד האלים המרכזי שבכתב האישום. וראו בעניין זה עניין מסילתי נ' מ"י - ע"פ 49/80, פ"ד ל"ד (3) 880, והפסיקה שבאה בעקבותיו.

הופניתי על ידי המאשימה לרע"פ 6352/12 סעדה נ' מ"י (23.9.12), שם אושרה פרשנותו של בית המשפט המחוזי, שלפיה אלימות כלפי רכוש, היא גם מעשה אלימות, כהגדרתו ונוסחו של התנאי, אף אם האלימות לא הופנתה כלפי אדם.

יחד עם זאת, כאשר אני מברר, מהו היסוד המרכזי שנותר מכתב האישום, שבו הורשע הנאשם, הרי שהוא יסוד המתייחס לרכושו של אדם. אילו מצב הדברים היה כזה שאגב פגיעה במתלוננת, או ניסיון לפגוע בגופה, היה הנאשם מבצע עבירה רכושית כלפיה, תכליתו של התנאי, וההצדק להפעלתו היו מתקיימים.

כאשר כל שנותר בהכרעת הדין היא עבירה רכושית כלפי מכשיר טלפון סלולרי, בנסיבות שתוארו, כאשר המתלוננת היא זו שיוזמת את הצילום, איני סבור כי יש הצדק להפעיל את המאסר המותנה, על כל המשתמע מכך.

כאשר אני משקלל את כלל הנסיבות, אני סבור כי יש לגזור על הנאשם, עונש מקל, מכפי שטענה לו המאשימה.

לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. עונש של מאסר על תנאי בן 3 חודשים שהנאשם לא יעבור על עבירה בה הורשע, כלומר עבירה של היזק לרכוש לפי סעיף 452 לחוק העונשין או ניסיון לעבור עבירה זו, למשך 3 שנים מהיום.

2. פיצוי למתלוננת בסך 500 ₪ אשר ישולם עד 1.2.15.

3. קנס בסך 500 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.2.15.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ב' טבת תשע"ה, 24/12/2014 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי , שופט

הוקלדעלידיאורליכהן